

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ
ΝΟΜΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ
ΓΡΑΦΕΙΟ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΣΤΟ
ΕΘΝΙΚΟ ΜΕΤΣΟΒΙΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

Αθήνα, 26-4-2023

Αριθμός γνωμοδότησης 55/2023

Αριθμός ερωτήματος : Το υπ' αριθμ. 3070/20-1-2023 έγγραφο του Πρύτανη, σε συνδυασμό προς το υπ' αριθμ. 2053/23/D09/16-1-2023 έγγραφο του Κοσμήτορα της Σχολής Εφαρμοσμένων Μαθηματικών και Φυσικών Επιστημών (Σ.Ε.Μ.Φ.Ε.).

Περίληψη ερωτήματος : Ερωτάται, εάν ο Κοσμήτορας έχει την δυνατότητα να ασκήσει πειθαρχική δίωξη σε βάρος φοιτητών στην περίπτωση κατά την οποία, προηγουμένως, ο ίδιος είχε καταγγείλει την ελεγχόμενη συμπεριφορά ενώπιον της Συνέλευσης της Σχολής-Σε αρνητική περίπτωση ποια είναι η προβλεπόμενη διαδικασία για την άσκηση της δίωξης.

Ιστορικό

1. Από την συνεργασία της υπηρεσίας μας με την Κοσμητεία της Σ.Ε.Μ.Φ.Ε. προέκυψε ότι αφορμή για την διατύπωση του ερωτήματος αποτέλεσε καταγγελία-αναφορά του Κοσμήτορα προς την Συνέλευση της Σχολής έκνομου περιστατικού, το οποίο έλαβε χώρα, κατά τον ίδιο, από φοιτητές κατά την ώρα της διδασκαλίας μαθήματος. Εξαιτίας του καταγγελλόμενου περιστατικού η Συνέλευση αποφάσισε την επιβολή μέτρων τάξης. Μετά ταύτα δημιουργήθηκε ο προβληματισμός στην ερωτώσα υπηρεσία, εάν είναι δυνατόν, στη συνέχεια, να ασκηθεί από τον Κοσμήτορα πειθαρχική δίωξη

κατά των υπευθύνων, δεδομένου ότι ήταν ο καταγγείλας το περιστατικό, ως και ποια πρέπει να είναι, σε αρνητική περίπτωση, η περαιτέρω διαδικασία.

Νομοθετικό πλαίσιο.

2. Με τις ακόλουθες διατάξεις ν. 4957/2022 «Νέοι ορίζοντες στα Ανώτατα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα : Ενίσχυση της ποιότητας, της λειτουργικότητας και της σύνδεσης των Α.Ε.Ι. με την κοινωνία και άλλες διατάξεις» (Α΄ 141), ορίζονται τα ακόλουθα :

Άρθρο 199

Παρ. 1 : *«Πειθαρχικά όργανα είναι ο Πρύτανης, ο αρμόδιος Αντιπρύτανης, ο Πρόεδρος του Τμήματος, Ο Κοσμήτορας της Σχολής σε περίπτωση Μονοτμηματικής Σχολής, οι αναπληρωτές τους και το Πειθαρχικό Συμβούλιο Φοιτητών».*

Παρ. 2 εδ. α΄ : *«Ο Πρόεδρος του Τμήματος και ο Κοσμήτορας της Σχολής σε περίπτωση Μονοτμηματικής Σχολής είναι αρμόδιοι και για την επιβολή των πειθαρχικών ποινών της έγγραφης επίπληξης και του αποκλεισμού από την συμμετοχή στις εξετάσεις ενός (1) ή περισσότερων μαθημάτων σε μία (1) εξεταστική περίοδο»* εδ. γ΄ : *«Αν η βαρύτητα του παραπτώματος δικαιολογεί την επιβολή βαρύτερης ποινής τα όργανα των προηγούμενων εδαφίων παραπέμπουν την υπόθεση στο Πειθαρχικό Συμβούλιο Φοιτητών, το οποίο έχει την αρμοδιότητα για την επιβολή και κάθε άλλης πειθαρχικής ποινής».*

παρ. 5 : *«Η δίωξη και τιμωρία των πειθαρχικών παραπτωμάτων αποτελεί καθήκον των Πειθαρχικών Οργάνων».*

Άρθρο 200

Παρ. 1 : *«Η πειθαρχική δίωξη σε βάρος φοιτητή ασκείται από τον Πρόεδρο του οικείου Τμήματος ή από τον Κοσμήτορα της Σχολής σε περίπτωση Μονοτμηματικής Σχολής. Δύναται να ασκηθεί και από τον Πρύτανη ή τον αρμόδιο Αντιπρύτανη ή τον νόμιμο αναπληρωτή του, αν λάβουν γνώση ή έχουν σοβαρές ενδείξεις για την τέλεση πειθαρχικού παραπτώματος και δεν έχει ασκηθεί πειθαρχική δίωξη από τον Πρόεδρο του Τμήματος ή τον Κοσμήτορα της Σχολής».*

Άρθρο 192

«Οι πειθαρχικές διατάξεις του Κώδικα Κατάστασης Δημοσίων Πολιτικών Διοικητικών Υπαλλήλων και Υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ. (ν. 3528/2007, Α΄ 26) και οι διατάξεις του Κώδικα Διοικητικής Διαδικασίας (ν. 2690/1999, Α΄ 45),

εφαρμόζονται αναλόγως και συμπληρωματικώς, σε όσα ζητήματα δεν ρυθμίζονται ειδικώς με τις διατάξεις του παρόντος».

3. Με τις ακόλουθες διατάξεις του άρθρου 7 ν. 2690/1999 «Κύρωση του Κώδικα Διοικητικής Διαδικασίας και άλλες διατάξεις» (Α΄ 45) ορίζονται τα ακόλουθα :

Παρ. 1 : «Τα διοικητικά όργανα, μονομελή ή συλλογικά, πρέπει να παρέχουν εγγυήσεις αμερόληπτης κρίσης κατά την άσκηση των αρμοδιοτήτων τους».

Παρ. 2 : «Τα μονομελή όργανα, καθώς και τα μέλη των συλλογικών οργάνων, οφείλουν να απέχουν από κάθε ενέργεια ή διαδικασία που συνιστά συμμετοχή σε λήψη απόφασης ή διατύπωση γνώμης ή πρότασης εφόσον : α) η ικανοποίηση προσωπικού συμφέροντός τους συνδέεται με την έκβαση της υπόθεσης, ή β) είναι σύζυγοι ή συγγενείς εξ αίματος ή εξ αγχιστείας, κατά ευθεία μεν γραμμή απεριορίστως, εκ πλαγίου δε έως και τέταρτου βαθμού, με κάποιον από τους ενδιαφερόμενους, ή γ) έχουν ιδιαίτερο δεσμό ή ιδιάζουσα σχέση ή εχθρότητα με τους ενδιαφερομένους».

Παρ. 3 : «Το όργανο ή το μέλος του συλλογικού οργάνου, εφόσον κρίνει ότι συντρέχει στο πρόσωπό του λόγος που επιβάλλει την αποχή του, οφείλει να το δηλώσει αμέσως στην προϊστάμενη αρχή ή στον προεδρεύοντα του συλλογικού οργάνου, αντιστοίχως, και να απέχει από οποιαδήποτε ενέργεια. Στις περιπτώσεις αυτές, η προϊστάμενη αρχή, ή το συλλογικό όργανο, αποφαίνεται το ταχύτερο δυνατόν».

Ερμηνεία-εφαρμογή διατάξεων

Από τις προαναφερόμενες διατάξεις, ερμηνευόμενες αυτοτελώς, αλλά και σε συνδυασμό μεταξύ τους εν όψει και όλου του νομικού πλαισίου εντός του οποίου εντάσσονται, του σκοπού που υπηρετούν και την υπαγωγή σ' αυτές των πραγματικών περιστατικών, που τέθηκαν υπ' όψη της υπηρεσίας από την ερωτώσα υπηρεσία, συνάγονται τα ακόλουθα :

4. Με τη διάταξη του άρθρου 199 παρ. 1 ν. 4957/2022, το οποίο εντάσσεται (όπως και το επόμενο) στο κεφάλαιο ΚΒΑ΄, Μέρος Α΄ του νομοθετήματος με τον τίτλο «Πειθαρχικό Δίκαιο Φοιτητών» ορίζεται ότι μεταξύ των πειθαρχικών οργάνων των Α.Ε.Ι. περιλαμβάνεται και ο Κοσμήτορας, σε περίπτωση κατά την οποία η Σχολή που ανήκει είναι μονοτμηματική. Επίσης με την διάταξη του άρθρου 200 παρ. 1 εδ. α΄ του ίδιου νόμου ορίζεται ότι η πειθαρχική δίωξη

σε βάρος φοιτητή ασκείται, μεταξύ των άλλων, από τον Κοσμήτορα στην περίπτωση της μονοτμηματικής Σχολής. Από τον συνδυασμό των ανωτέρω προκύπτει ότι ο Κοσμήτορας της μονοτμηματικής Σχολής έχει την αρμοδιότητα να ασκήσει την πειθαρχική δίωξη κατά φοιτητών του Τμήματος-Σχολής, στην οποία υπηρετεί. Περαιτέρω, σύμφωνα με τις διατάξεις της παραγράφου 2 εδ. α' και γ' του ανωτέρω άρθρου 199 ο ίδιος έχει την δυνατότητα να επιβάλει, κατ' εκτίμηση, και τις πειθαρχικές ποινές της επίπληξης και του αποκλεισμού από τις εξετάσεις από ένα ή περισσότερα μαθήματα για μια εξεταστική περίοδο, εάν δε η βαρύτητα του παραπτώματος δικαιολογεί επιβολή μεγαλύτερης ποινής, τότε, αυτός πρέπει να παραπέμψει την υπόθεση προς εξέταση ενώπιον του Πειθαρχικού Συμβουλίου των Φοιτητών.

5. Με τις διατάξεις των παραγράφων 1 και 2 του άρθρου 7 ν. 2690/1999 ορίζεται ότι τα διοικητικά όργανα μονομελή ή συλλογικά πρέπει να παρέχουν εγγυήσεις αμερόληπτης κρίσης κατά την άσκηση των αρμοδιοτήτων τους, απέχοντας από κάθε ενέργεια ή διαδικασία, η οποία συνιστά συμμετοχή τους σε λήψη απόφασης, διατύπωσης γνώμης ή πρότασης, εφόσον, μεταξύ άλλων, από την έκβαση της συγκεκριμένης υπόθεσης πρόκειται να ικανοποιηθεί προσωπικό τους συμφέρον, είτε εφόσον έχουν ιδιαίτερο δεσμό ή ιδιαίζουσα σχέση ή εχθρότητα με κάποιο από τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα. Στις διατάξεις του ανωτέρω άρθρου 7 αποτυπώνεται η αρχή της αμεροληψίας των διοικητικών οργάνων, που αποτελεί ειδικότερη έκφανση της γενικής αρχής του Κράτους Δικαίου, που απορρέει από το Σύνταγμα και τις καθιερούμενες σ' αυτό εγγυήσεις υπέρ του πολίτη, καθώς και της αρχής περί δίκαιης δίκης, η οποία θεσπίζεται από την διάταξη του άρθρου 6 παρ. 1 της Ε.Σ.Δ.Α., (βλ. σχετ. Σ.Τ.Ε. 2251/2013, όπου και αυτόθι παραπομπές). Από τις ίδιες ανωτέρω διατάξεις αποτυπώνεται και γενική αρχή διοικητικού δικαίου ότι τα διοικητικά όργανα μονομελή ή συλλογικά, πρέπει να παρέχουν εγγυήσεις αμερόληπτης κρίσης και να απέχουν από διαδικασίες και εκφορά κρίσης εκεί όπου είναι δυνατό να δημιουργηθεί εύλογα η υπόνοια ότι το διοικητικό όργανο ήδη έχει σχηματισμένη και, άρα, προκατειλημμένη γνώμη. Συνεπώς, ανεξαρτήτως αν υφίσταται θετική διάταξη που να προβλέπει την αποχή οργάνου ή μέλους συλλογικού οργάνου για ειδικούς λόγους, η άσκηση αρμοδιότητας ή η συμμετοχή του μέλους στη συνεδρίαση του συλλογικού

οργάνου, παρά τη συνδρομή τέτοιων λόγων, είναι ελαττωματική και συνεπάγεται την ακυρότητα της διοικητικής πράξεως λόγω του τεκμηρίου επηρεασμού του που δημιουργείται, έστω και αν δεν αποδεικνύεται ότι η πράξη αυτή υπήρξε πραγματικά μεροληπτική (βλ. σχετ. Ν.Σ.Κ. 122/2022, όπου και αυτόθι παραπομπές). Οι διατάξεις αυτές τυγχάνουν εφαρμογής και επί της παρούσας υπόθεσης, ως γενική αρχή διοικητικού δικαίου, χωρίς να απαιτείται και σχετική παραπτεμπτική διάταξη του νομοθέτη (πρβλ. Σ.τ.Ε. 2482/2002, Ν.Σ.Κ. 97/2020). Πάντως από τη διάταξη του άρθρου 192 του ίδιου νόμου προβλέπεται ότι οι διατάξεις του ν. 2690/1999, περί του Κώδικος Διοικητικής Διαδικασίας, εφαρμόζονται αναλογικά και συμπληρωματικά για όσα ζητήματα δεν ρυθμίζονται ειδικότερα από τις διατάξεις του υπ' όψη νομοθετήματος. Και ναι μεν η ανωτέρω διάταξη εντάσσεται στο κεφάλαιο ΚΑΑ' του νόμου με τον τίτλο «Πειθαρχικό Δίκαιο Μελών Διδακτικού-Ερευνητικού, Ειδικού Εκπαιδευτικού Προσωπικού, Εργαστηριακού διδακτικού προσωπικού και Ειδικού Τεχνικού Εργαστηριακού Προσωπικού των Ανωτάτων Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων», δεν καταλείπεται, όμως, καμιά αμφιβολία ότι η ισχύς της εκτείνεται και προκειμένης της εφαρμογής των διατάξεων του επόμενου κεφαλαίου, για την ταυτότητα των νομικών ρυθμίσεων.

Περαιτέρω ως προς τους λόγους αποχής οργάνου της διοίκησης, που αναφέρονται στην διάταξη του άρθρου 7 παρ 2 εδ. γ' ν. 2690/1999 και οι οποίοι αφορούν στην ύπαρξη ιδιαίτερου δεσμού, ιδιάζουσας σχέσης ή εχθρότητας του οργάνου προς τους ενδιαφερόμενους πρέπει να γίνουν δεκτά τα εξής : Η σχετική αυτή διάταξη έχει τύχει επεξεργασίας ως προς το περιεχόμενο των συγκεκριμένων εννοιών τόσο από το Συμβούλιο Επικρατείας όσο και από το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους. Έτσι με τις υπ' αριθμ. 1566 και 1568/2016 αποφάσεις του Σ.τ.Ε. και με παραπομπές σε άλλες αποφάσεις του ίδιου Δικαστηρίου, έχει κριθεί ότι για την στοιχειοθέτηση της ιδιάζουσας σχέσης ή του ιδιαίτερου δεσμού μέλους σε επίπεδο συλλογικού οργάνου προς άλλο πρόσωπο δεν αρκεί οποιαδήποτε προσωπική ή επαγγελματική σχέση, αλλά τέτοια που, εν όψει των συντρεχουσών περιστάσεων της συγκεκριμένης περίπτωσης, είναι πρόσφορη να δημιουργήσει εύλογες υπόνοιες ότι το μέλος του οργάνου έχει ήδη σχηματισμένη και συνεπώς προκατειλημμένη γνώμη. Το ίδιο έχει κριθεί και με την υπ' αριθμ. 16/2017

γνωμοδότηση του Ν.Σ.Κ. Συναφώς με την υπ' αριθμ. 1041/2010 απόφαση του Σ.Τ.Ε. έχει κριθεί ότι μόνη η επαγγελματική συνεργασία ή ο υπηρεσιακός δεσμός μεταξύ κρίνοντος και κρινομένου δεν αρκούν να θεμελιώσουν υπόνοια μεροληψίας, εφόσον δεν προβάλλονται συγκεκριμένοι ισχυρισμοί ότι πέραν της επαγγελματικής συνεργασίας ή του υπηρεσιακού δεσμού, υπήρχε κάποιος ιδιαίτερος δεσμός ή σχέση ικανοί να επηρεάσουν την αντικειμενικότητα της κρίσης του κρίνοντος οργάνου. Περαιτέρω με τις υπ' αριθμ. 419, 420/2011 και 4070, 3228/2010 αποφάσεις του Σ.Τ.Ε. έχει κριθεί ότι μόνη η αναφορά σε μηνύσεις που έχουν υποβάλει κατ' αλλήλων ο κρίνων και κρινόμενος ή η αόριστη αναφορά σε «ποινική διαμάχη» δεν αρκεί να θεμελιώσει λόγο εξαιρέσεως. Ανάλογες είναι και οι υπ' αριθμ. 218/2017 και 456 και 147/2012 γνωμοδοτήσεις Ν.Σ.Κ. Επίσης με την υπ' αριθμ. 147/2012, γνωμοδότηση Ν.Σ.Κ. έχει κριθεί ότι εκ μόνης της άσκησης από μέλος συλλογικού οργάνου των καθηκόντων του και της εντεύθεν τυχόν δυσαρέσκειας του διοικουμένου και της δημιουργίας δικαστικών ή διοικητικών διαφορών δεν είναι δυνατόν να θεωρηθεί ότι υφίσταται έχθρα του μέλους αυτού και του διοικουμένου. Με τις υπ' αριθμ. 595/2006 και 574/2004 γνωμοδοτήσεις Ν.Σ.Κ. έχει συναφώς κριθεί ότι ο δεσμός, η σχέση, η έχθρα και η προκατάληψη πρέπει να προκύπτουν σαφώς και χωρίς ενδοιασμούς. Κατά συνέπεια, όταν υφίστανται αποδεδειγμένα, πλην άλλων, ιδιαίτεροι δεσμοί, ιδιάζουσες σχέσεις ή εχθρότητα κρίνοντος και κρινομένου το όργανο αυτό δεν επιτρέπεται να ασκεί τις αρμοδιότητές του, γιατί διαφορετικά δημιουργείται ακυρότητα της απόφασης που εκδίδεται χωρίς να είναι ανάγκη να αποδειχθεί ότι η απόφαση που ελήφθη υπήρξε πράγματι μεροληπτική (βλ. σχετ. Ν.Σ.Κ. 173/2018, 195/2014, 610/2012, 456/2012, 210/2011, 181/2006, με παραπομπές κατά περίπτωση σε νομολογία Σ.Τ.Ε. και σε θεωρητικά δεδομένα). Για την συνδρομή τέτοιων λόγων απαιτείται να λάβει χώρα ουσιαστική εκτίμηση της σχέσης που συνδέει το όργανο με τον ενδιαφερόμενο στη διοικητική διαδικασία (βλ. σχετ. Μαρκαντωνάτου-Σκαλτσά «Εγχειρίδιο Διοικητικού Δικαίου», 8^η εκδ. 2016, σελ. 204-207).

6. Περαιτέρω γίνεται δεκτό, ειδικότερα, ότι κατ' εφαρμογή της γενικής αρχής της αμεροληψίας των διοικητικών οργάνων, το πρόσωπο που άσκησε την πειθαρχική δίωξη δεν μπορεί να μετάσχει στο Πειθαρχικό Συμβούλιο που θα αποφασίσει τελικά για την ενοχή του ή μη. Πράγματι η άσκηση της

πειθαρχικής δίωξης, συνεπαγόμενη την συλλογή και αξιολόγηση των σχετικών αποδεικτικών στοιχείων, πράγμα που μπορεί να δικαιολογήσει μια προδιάθεση σε βάρος του πειθαρχικά διωκόμενου, κλονίζει την αμεροληψία του και εμποδίζει, σύμφωνα με τις πιο πάνω διατάξεις και αρχές, τη συμμετοχή του στο Πειθαρχικό Συμβούλιο. Η σχετική με την ενοχή ή μη του πειθαρχικά διωκόμενου απόφαση πρέπει να προέρχεται από πρόσωπα που δεν έλαβαν μέρος στη διαδικασία της παραπομπής, αλλά αξιολογούν για πρώτη φορά το σχετικό αποδεικτικό υλικό, έτσι ώστε η κρίση τους να είναι εξοπλισμένη με το κύρος και την αυθεντία που εμπνέει η εύλογη εμπιστοσύνη στην αμεροληψία τους. Η επιταγή αυτή έχει αποτυπωθεί σε βασικά νομοθετήματα, που διέπουν το πειθαρχικό δίκαιο σημαντικών κατηγοριών υπαλλήλων και λειτουργών στην ελληνική έννομη τάξη και συγκεκριμένα στα άρθρα 137 παρ. 1 και 127 παρ. 3 του Υπαλληλικού Κώδικα, 97 παρ. 5 περ. γ' ν. 1756/1988 περί του (προϊσχύσαντος) Οργανισμού Δικαστηρίων-Καταστάσεως Δικαστικών Λειτουργών, 115 παρ. 6 ν. 4938/2022 περί του (ισχύοντος) Κώδικα Οργανισμού των Δικαστηρίων, Κατάστασης Δικαστικών Λειτουργών, 88 παρ. 1 ν. 4831/2021 περί Οργανισμού του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους-Κατάσταση των Λειτουργών και Υπαλλήλων του (βλ. σχετ. Σ.τ.Ε. 2251/2013, Δ.Εφ.Τριπ. 291/2003, Ν.Σ.Κ. 173/2018, με αυτόθι παραπομπές, Γκέρτσος-Πυργάκης «Κώδικας Διοικητικής Διαδικασίας», εκδ. 2015 σελ. 127, Καράκωστας «Κώδικας Διοικητικής Διαδικασίας», εκδ. 2009, σελ. 197, Τάχος «Ερμηνεία Κώδικα Διοικητικής Διαδικασίας», εκδ. 2006, σελ. 377 επ.).

7. Η άσκηση της πειθαρχικής δίωξης μπορεί να λάβει χώρα και απ' ευθείας, κατόπιν διαπίστωσης από τον ίδιο τον ασκούντα την δίωξη περιστατικών, τα οποία είναι δυνατόν να χαρακτηριστούν ως πειθαρχικά αδικήματα. Δεν απαιτείται υποβολή καταγγελίας, έγκλησης ή μήνυσης από άλλο πρόσωπο, δεδομένου ότι η διαδικασία μπορεί να κινηθεί αυτεπάγγελτα (βλ. σχετ. Σ.τ.Ε. 953/1960, Πανταζή «Πειθαρχικό Δίκαιο Δημοσίων Υπαλλήλων», εκδ. 2015, σελ. 250). Σύμφωνα, μάλιστα με την διάταξη του άρθρου 199 περ. 5 ν. 4957/2022 η δίωξη και η τιμωρία των πειθαρχικών οργάνων αποτελεί υποχρέωση του οργάνου. Δεν αποκλείεται, ασφαλώς, η δίωξη να κινηθεί κατόπιν αναφοράς, καταγγελίας, έγκλησης, μήνυσης από άλλο πρόσωπο.

Η πειθαρχική δίωξη ασκείται, εφόσον υπάρχουν ενδείξεις περί τελέσεως από τον εγκαλούμενο των αποδιδόμενων σ' αυτόν πειθαρχικών παραπτώματων. Ο ασκών την δίωξη, κατά λογική ακολουθία, υιοθετεί, καταρχήν, την πραγματική βάση των φερομένων ως διαπραχθέντων αδικημάτων, έστω αμφιβάλλοντας μεν συγκλίνοντας όμως, προς την άποψη της ενοχής του διωκόμενου. Κατά συνέπεια, εφόσον φέρεται να έχει εκδηλωθεί παραβατική συμπεριφορά σε βάρος προσώπου, το οποίο ταυτόχρονα είναι και το όργανο που έχει, κατ' αρχήν, την δυνατότητα να ασκήσει και την πειθαρχική δίωξη κατά του ελεγχόμενου, τούτο δε έχει καταγγείλει την εκτιμώμενη ως επιλήψιμη συμπεριφορά σε άλλο όργανο, για την λήψη διαφόρων μέτρων, τότε αυτό δεν πρέπει, στη συνέχεια, να ασκήσει και την σχετική πειθαρχική δίωξη, κατ' εφαρμογή της γενικής αρχής της αμεροληψίας των διοικητικών οργάνων, δεδομένου, ότι θεωρείται, πλέον, ότι δεν παρέχει τις ίδιες εγγυήσεις αμερόληπτης άσκησης των καθηκόντων του όπως πριν. Μάλιστα, η παρά ταύτα, άσκηση των αρμοδιοτήτων του θα παράξει τεκμήριο μεροληπτικής συμπεριφοράς, έστω και εάν αυτή δεν θα είναι αντικειμενικά, πράγματι, μεροληπτική (βλ. σχετ. Τάχος «Ερμηνεία Κώδικα Διοικητικής Διαδικασίας», εκδ. 2006, σελ. 364). Η αποχή, λοιπόν, σ' αυτή τη περίπτωση του διώκοντος οργάνου από την άσκηση των καθηκόντων του επιβάλλεται για τον ίδιο δικαιολογητικό λόγο, για το οποίο δεν επιτρέπεται, περαιτέρω, η συμμετοχή του ασκούντος την δίωξη στο αρμόδιο πειθαρχικό Συμβούλιο, ως έχει αναφερθεί ανωτέρω. Ο λόγος αποχής θεωρείται ότι αποστερεί προσωρινά από το όργανο την αρμοδιότητά του, η παρά ταύτα άσκηση αυτής θα λάβει χώρα από αναρμόδιο, πλέον, όργανο (βλ. σχετ. Τάχος ο.π. σελ. 36). Αντί του οργάνου αυτού η αρμοδιότητα θα ασκηθεί από άλλο αρμόδιο σύμφωνα με τις κείμενες διατάξεις.

8. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, όπως έχει αναφερθεί ανωτέρω, ενώπιον της Συνέλευσης της Σ.Ε.Μ.Φ.Ε. καταγγέλθηκε από τον Κοσμήτορα της Σχολής περιστατικό, ως λαβόν χώρα σε βάρος του από φοιτητές κατά την διάρκεια διδασκαλίας μαθήματος. Σύμφωνα με τα όσα έχουν εκτεθεί ανωτέρω ο Κοσμήτορας ως το όργανο, το οποίο, κατ' αρχήν, είναι αρμόδιο για την άσκηση της σχετικής πειθαρχικής δίωξης, κατά την διάταξη του άρθρου 200 παρ. 1 εδ. α' ν. 4957/2022, πρέπει να απόσχει από την άσκηση αυτής αναφέροντας τον λόγο της αποχής στον Πρύτανη του Ιδρύματος, ως

«Προϊστάμενη αρχή» σύμφωνα με την διάταξη του άρθρου 15 παρ. 1 εδ. α΄, ο οποίος με τη σειρά του πρέπει να κρίνει περί της βασιμότητας τούτου. Σε θετική περίπτωση η άσκηση της δίωξης πρέπει να λάβει χώρα από τον αναπληρωτή του Κοσμήτορα, κατ' εφαρμογή των συνδυασμένων διατάξεων των άρθρων 22 παρ. 2 περ. β΄, 24 παρ. 8 περ. β΄, 199 παρ. 1 και 5 και 200 παρ. 1 εδ. α΄ ν. 4957/2022.

Απάντηση

Κατά συνέπεια προς τα ανωτέρω αναφερθέντα οι απαντήσεις, οι οποίες προσήκουν στους προβληματισμούς της Υπηρεσίας είναι :

α) Ο Κοσμήτορας της Σ.Ε.Μ.Φ.Ε., από τον οποίο καταγγέλλεται έκνομη συμπεριφορά σε βάρος του από φοιτητές κατά τη διάρκεια διδασκαλίας μαθήματος, πρέπει να απέσχει από την άσκηση της πειθαρχικής δίωξης κατ' αυτών.

β) Το γεγονός της αποχής πρέπει να αναφερθεί στον Πρύτανη του Ιδρύματος, ο οποίος και θα κρίνει σχετικά με την βασιμότητα του λόγου. Σε θετική περίπτωση η δίωξη πρέπει να ασκηθεί από τον αναπληρωτή του Κοσμήτορα.

Ο Γνωμοδοτών

Περικλής Αγγέλου
Νομικός Σύμβουλος του Κράτους